

άλλους κ' έτσι τὰ μέλη ἀνήλθαν στο σεβαστό ἀριθμὸ 18 !...
 — Τόσες νὰ εἶνε κ' ἡ ἡμέρες ὅλων τῶν πολιτευομένων τῆς Ἑλλάδος! εἶπε ὁ φοιτητὴς τῆς φιλολογίας Κόντος ἀπὸ τῆς Λαμίας, καὶ ἐπανελάσαν ὁ ἄλλος, ἐν ζωῶφ :
 — Ἀμυήρηρήν!

Οἱ πρῶτοι ἰδρῦνται τῆς «Πανεπιστημιακῆς Ἐνώσεως», ἀπ' ὅσους θυμοῦμαι, ἦσαν ὁ Τοῦτσιλίας, καθὼς εἶπαμε καὶ παραπάνω, ὁ Παν. Τρυγονίδης, δημοσιογράφος τότε καὶ σήμερα χορηγιστής, ὁ Παν. Κιτζίος, γυμνασιάρχης σήμερα στὸ Καστέλλι, τοῦ νομοῦ Ἡρακλείου στὴν Κορίνθ, ὁ Βενετῆσις· διευθὼν τῆς σήμερα τῶν Γραφείων τῆς Βουλῆς, ὁ Γιάννης ὁ Κωνστανταράκης, ὁ ὁποῖος, δὲν γνωρίζω ἂν ἀρῆσκαται ἀξίωμα στὸ ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας, ὁ Ταυτοφωτῆσις ἐπὶ τὴν Κορίνθ, ὁ Τρυφωνόπουλος, ὁ Κόντος ἀπὸ τῆς Λαμίας, ὁ Κ. Σωτηρίου ἀπὸ τὸ Μενίδι, καθῆγητῆς τώρα, ἂν ἔμαθα καλὰ, τοῦ διδασκαλίου Πειραιῶς, ὁ Ἀβραάμ, ἂν δὲν ἀπατάωμαι, ὁ σημερινὸς ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, ὁ Νίκος ὁ Καραθῶνις, ὁ Μάνος ὁ Βατάλας, ὁ Πύρρος ὁ Γιαννοπούλας καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἐμνήσαν καὶ τὸν ὑπομαινόμενον.

Ἡ ζωὴ ἦταν ἀλλότρια τότε, ἡ σκέψις χωρὶς κακία καὶ ἡ διάθεσις χωρὶς ἐπιεταλλόμενον. Ἡ φίλια ἦτανε φίλια. Τὰ πορτοφόλια ἦσανε κενά. Ὁ βίος ποιητικῶς Μπουκέτος καὶ ἀνοχιτάκαρος. Ὅτι εἶχε καθένας ἦτανε κοινὸ. Τὰ λεπτὰ τὰ ἐφοδίαμα ἀπὸ τῆς πρῶτης ἡμέρας καθὲ μῆρος κ' εἶπατε ἀρχίζε ἢ... βιοπάλη. Ὁ Βενετῆσις καὶ δὲν θυμάμαι ποῦς ἄλλος, πῆγανον καθὲ Κυριακῇ κ' ἐφῆλταν σὲ κάποια ἐκκλησία, στὸν Ἄϊ—Δημήτριον τοῦ Ψευρῆ, ἂν δὲν κάνω λάθος, κ' ἡ ἀμοιβὴ τῆς ψαλιτζῆς τῶν τέχνης μετεβάλλε-

το εἰς εὐθῆμα συμπόσια φοιτητικῶν... Ἐνίοτε λάβαιναν μέρος ὡς ψάλτες καὶ οὐ καμιά... κληδεία! Καὶ τότε τὸ ῥαγμα στὸ γλέντι, στὴν καλύτερῃ Ἀθηναϊκῇ οἰκίᾳ καὶ δὲν ξεχνοῦσαμε νὰ ἐνχορηγήσουμε καὶ τὸ... μακαριῶν, ψάλλοντες ἐνέστηρια ἰστέρο αἰωνίας ἀναπαύσεως αὐτῶ, ἀνακατομένα μὲ λαβὰρ δίστασι :
 "Ε, τοινο—τοινο—ταινο,
 τὸ φουστανάκι σ' εἶν' κοντὸ !...
 ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.
 ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνείχεα.

Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

ΜΕΣΑΙΟΝΙΚΕΣ ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ

Εἶνε ἀδύνατο νὰ φαντασθῆ κανεὶς τῆς φοβερῆς τερατολογίας, τῆς ὁποῖας διέδιδαν οἱ κληρικοὶ τῆς Δύσεως κατὰ τὸ μεσαιῶνα γιὰ νὰ συγκρατοῦν στὴν πίστι τὸ λαὸ, ὁ ὁποῖος τότε θροσκόταν στὴν πῶ οσοτεινὴ ἀμάθεια. Τερατολογίαις ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀπειροῦ ἄγρια λειψάνα. Κάθε ἐκκλησία τῆς Εὐρώπης εἶχε ὀλόκληρη σὺλλογὴ λειψάνων. Στῆς ἐκκλησίαις τῆς Βυρτεμβέργης π.χ. ἐφύλασσοντο κομμάτια ξύλων ἀπ' τὴν Κιβωτὸν τοῦ Νῶε, σταλαμιτιῆς ἀπ' τὸν Ἰδοῦτα τοῦ Κυρίου ποῦ ἔδρασαν τοὺς τρεῖς παῖδας ἐν τῇ καμίνῳ, τιμὸ ξύλο ἀπ' τὸ σταυρὸ, τριχες ἀπὸ τὸν πάγονα τοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου.

Στῆ Σαροῦντι ἐπεδεικνύετο... ἡ ψυχὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ, τῆς ὁποῖα εἶχε δεχτῆ ὁ Ἅγιος Νικόδημος στὸ... παντῆλι του !... Στῆ Δρόσθι ἐφύλασσοντο μιά φτεροῦγα τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ. Ἐκτός αὐτῶ ὅμως ὑπῆρχαν καὶ διάφοροι... μεταπλάτες ἄγιων λειψάνων, οἱ ὁποῖοι τὰ νομαζῶσαν ἀπὸ τοὺς ἰδοκτιχῆς των καὶ τὰ περιέφεραν ποὺς ἀργυρολογοῖαν στῆς ἀγορῆς καὶ στὰ πανηγύρια.

Ἐπίσης ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα καὶ χαρακτηριστικώτερα ἔθιμα τοῦ μεσαιῶνος ἦσαν τὰ λεγόμενα «Γέλια τοῦ Πάσχα». Πίστευαν διηλαθῆ ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἔφερε τὴν πανηγυρίζεται μὲ ἀπόλυτη εὐθύμια καὶ χαρὰ καὶ γι' αὐτὸ κατέφευγαν σὲ γάμους μὲσον ποῦ προοῦσε νὰ προκαλέσῃ φαειδότητα καὶ γέλια, γέλια ἀκατάπαυστα, τρελλά, τρανχατά, ξεθεωτικά. Ἀκόμα κ' οἱ παλῆδες αὐτῆ τῆς ἡμέρας, ὅταν ἀνέβαιναν στὸν ἄμβωνα, θέλοντας νὰ προκαλέσουν τὰ γέλια τῶν ἀρχαίων των, ἀφῆσαν τὸ συνηθισμένον κήρυγμα τοὺς καὶ κακάρωζαν σὰν κόττες, γαυρίζαν σὰν σκύλοι, κελαιδοῦσαν σὰν κοτσόφια κλπ., κλπ.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ ΓΝΩΜΕΣ ΤΟΥ ΔΑΡΩΣΦΟΥΚΩ

— Ἡ γεροντικὴ τρεῖλλα ξεπερνάει κατὰ πολὺ τὴ νεανικῇ.
 — Τίποτε δὲν διαστρέφει περισσότερο τὸ ἀφέλεις ἔθος σοῦ ἢ προσπάθεια τῆς ἐπιδειξέως του.
 — Ἡ ἀκνηρία τοῦ νοῦ ὑπερβαίνει τὴν ἀκνηρία τοῦ σώματος.
 — Ἡ ἀνανδρία εἶνε χειρότερη καὶ ἀπὸ τὴν κακοῖθεια.
 — Ἡ τύχη καὶ ἡ διάθεσις τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ δυνάμεις ποῦ κυβερνοῦν τὸν κόσμου.
 — Μερικῆς φορῆς οἱ ἀνθρώποι εἶνε ἐδυχεῖστεροι ὅταν θροσκονῶνται στὴν πλάνη παρὰ ὅταν ἀπαλλάσσονται ἀπ' αὐτῆ.



ΠΑΛΗΣ ΔΟΞΕΣ ΚΑΙ ΘΡΙΑΜΒΟΙ

ΑΝΕΚΟΤΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗ

Πὸς μεγαλώνουν τὰ ἔθνη. Ἐνα σπάνιο δυσκολαπόκτητο παρῆσιμ. Τὸ... ἀλέξισφαίρο. Ποῖον κυνηγὸν ἢ σφαίρας. Τὸ μπιφτεκὶ τοῦ κ. Υπάρχου. Γιὰ νὰ καλοπερνᾶει οἱ ἄνδρες. Ἐνας γάμος κάτω ἀπ' τὰ κανόνια τοῦ ἐχθροῦ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 97 ὁ Παῦλος Κουντουριώτης ἦταν κυβερνήτης τοῦ «Ἀλφειοῦ». Μιά μέρα λοιπὸν, ἐνὸς ἐξουβάριζε εἰς τῆς ἀκτῆς τῆς Αἰκατερινῆς τὰ τρώματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν συγκρατηθεῖ ἐκεῖ οἱ Τούρκοι, τοῦ ἀνήγγειλαν τὸ θάνατον τοῦ συγγενοῦ του ἀνεποπολιάρχου Ἀντωνιάδη, ὁ ὁποῖος εἶχε πέσει ἡρωικῶς μαχόμενος ἐπὶ λέπ πατρίδος. Ὁ Κουντουριώτης δὲν ἐταράχθη.

— Ὁ Ἀντωνιάδης ἔπεσε θύμα τοῦ καθήκοντος, ἀλλὰ μόνον μὲ θύματα μεγαλώνουν τὰ ἔθνη καὶ ὄχι μὲ λόγια, εἶπε ὑπερήφανα.

Τὸν Ἀντωνιάδην τὸν συνώδεσε στὸ ἴδιο ἀκάτιο ποῦ σκοτώθηκε καὶ κάποιος ναυτῆς, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸ θάνατον τοῦ συντρόφου του ριζήκε πληγωμένος στὴ θάλασσα γιὰ νὰ σωθῆ. Καθὼς ἐπιπλοῖε στὸν «Ἀλφειὸν» κάποιος ἀπ' τοὺς ἄνδρες τοῦ πληρώματος φώναξε στὸν Κουντουριώτην :
 — Κύριε κυβερνήτα, εἶνε πληγωμένος !
 — Ὅχι, εἶνε παρασιμοφορημένος ! ἀπάντησε ὁ Κουντουριώτης καὶ ἔπεισε νὰ φύλῃσιν τὸ γενναῖον ναῦτη, ἐπὶ τῆς ζητωκραυγῆς τῶν ἄνδρων.

Κατὰ τὴν ἴδια ἐπιχείρησιν τῶν ἀκτῶν τῆς Αἰκατερινῆς ἡ παντοδύναμος τοῦ «Ἀλφειοῦ» εἶχε τρομπηθεῖ ἀπὸ τῆς σφαίρας τῶν Τούρκων, ἀλλὰ ὁ Κουντουριώτης δὲν ἀπομακρύνονταν ἀπὸ τὴν γέφυρα ποῦ εἶχε γίνε κ' αὐτῆ στόχος τῶν ἐχθρῶν.

— Ἐκτίθεσθε πολὺ, κύριε κυβερνήτα, τοῦ παρατήρησε τότε ὁ ἀξιωματικὸς ποῦ διηθῆνε τὴν πορεία τοῦ πολεμικοῦ.

— Μήπως ἔχεις ἐσὺ κανένα ἀλέξισφαίρο νὰ μοῦ δώσης; τοῦ ἀπάντησε μισοειρωνικὰ ὁ Κουντουριώτης.

Καὶ ἀμέσως ἐπρόσθεσε :
 — Δὲν τὸ ξέρεις πὸς ὁποῖος φυλάγεται ἐκεῖνος τὴν παθαίνει ;...

Ὁ Κουντουριώτης ἦταν πάντοτε πιστὸς τηρητῆς τῶν θερηκετικῶν τύπων καὶ ὄχι μόνον ὁ ἴδιος φύλαγε τῆς νηστείας, ἀλλ' εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ μὴν τῆς παραβαίνων ὄντε ὁ ἄνδρες του.

Μιά Μεγάλῃ Ἑβδομάδῃ, ἐνὸς καθάταν στὴν καμινά τῶν τῶν χυτῆσις ἀξάνα μωφωδιὰ κρέατος, Σηκώθηκε τότε ἀμέσως καὶ πῆγε σὸ καρὸ τῶν ἀξιωματικῶν. Ἐκεῖ βρήκε τὸν ὑπάρχου, ὁ ὁποῖος εἶχε μωφωτῆ τὸν ἕνα λαγύτατο μπιφτεκὶ καὶ καταγινόνταν νὰ τὸ καταβροθῆσῃ. Ὁ Κουντουριώτης χωρὶς νὰ πῆ λέξι πῆρε τὸ ἀπαγορευμένον φαγητὸ καὶ τὸ πέταξε στὴ θάλασσα, λέγοντας στὸν ὑπάρχου :

— Σοῦ ἐπιβάλλω δεκαπενθήμερον φυλάκισιν, γιὰ νὰ μᾶθῃς ἄλλοτε νὰ τρώς κρέας τῆ Σαρακοστή !

Ἐπιπλέον τὴν ἀσθηρὴν αὐτῆ τιμωρία τοῦ ὑπάρχου, δὲν παρατηρήθηκε καμιά παρόμοια παράδοσι στὸ πλοῖο ποῦ κυβερνοῦσε.

Ἄν καὶ ὁ Κουντουριώτης ἦταν ὁ ἴδιος λιτοδίαιτος, ἐννοοῖσε ὅμως νὰ καλοπερνῶν οἱ ἄνδρες του ἀπὸ ἀπόψεως τροφῆς. Ἐνας μάλιστα ἀπ' τοὺς κριωτέρους λόγους γιὰ τὸν ὁποῖο τὸν ἀγαποῦσαν τὰ πληρώματα ἦταν καὶ τὸ ὅτι, πολλῆς φορῆς διέθετε σχετικὰ ποσὰ ἀπὸ τῆς ἀποδοχῆς του γιὰ τὴν καλύτερησιν τοῦ σπασίτου.

— Προτιμῶ ἐγὼ νὰ φάω μονάχα ἐληές, ἀλλὰ νὰ μὴ λειψῇ τὸ κακάο ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ! ἔλεγε κάποτε στὸν ἀείμνηστο βασιλεῖα Γεώργιο.

— Γι' αὐτὸ εἶνε καλοθερμιμένον καὶ σὲ ἀγαποῦν τόσο πολὺ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ βασιλεὺς.

Μιά μέρα, κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1912, γινόνταν πάνω στὸ θεωρητὸ «Ἀβέρωφ» ἕνας... γάμος. Παντρεθέντῶν ὁ λυμενάρης Μουδρου καὶ κομπάρφος ἦταν ὁ Κουντουριώτης.

Τῆ στιγμῇ ποῦ διαβαζόντο τὸ Εὐαγγέλιο, πληροῖσε ὁ ἐπὶ τῶν σημάτων ἀξιωματικὸς καὶ εἰδοποίησε :

— Ἐνεφανίσθη ὁ ἐχθρός, κύριε ναυαρχε !
 — Πολὸ καλὰ, ἂς περιμένει ! ἀπάντησε ὁ ναυαρχος.

Καὶ γυρίζοντας ποὺς τὸν ἀρχιμανδιάτην πρόσθεσε :
 — Κάμε γρήγορα, παποῦλη, γιὰ νὰ μὴν τοὺς ἀφίνομα νὰ περιμένουν !

Ὁ Τουρκικὸς στόλος εἶχε κάνει πραγματικὰ τὴν ἐμφάνισιν του, ἀλλὰ μόλις εἶδε τὸν «Ἀβέρωφ» τρομοκρατήθηκε καὶ χυθῆκε πάλι στὰ ἔθνη.